
MIQUEL A. FARGAS

La Secció de Ciències ha perdut el seu primer President. Complement de l'activitat científica de D. Miquel A. Fargas i font en ell de renovades il·lusions fou la col·laboració assídua i la direcció sapientíssima en les nostres tasques.

En el moment en què culmina el prestigi dels grans homes hi ha el perill que es considerin per damunt del món i deslligats de tot deure d'actuació civil. En el doctor Fargas com més s'enlairaven el valor i l'honor més entusiasme es trobava per la obra de la nostra cultura. La creació de l'Institut de Ciències el prengué en el punt en què després d'una vida plena, i convalescent d'una greu amenaça, hauria tingut dret al repòs. Mes el President nostre era de aquells que troben en la satisfacció de la obra acomplida l'estímul per a la obra mateixa: això, congènit en qui ho sent, és potser secret d'eficàcia en la vida dels homes de voluntat.

Els dos amors del doctor Fargas foren la Ciència mèdica i Catalunya. L'Institut, la direcció permanent de les tasques d'una de les seves seccions i periòdica de tota la fundació, havia de trobar en ell un fervent. S'hi donà amb tot l'esperit i nosaltres sentim avui com ens manca al calor de la seva cordialitat; i ho sentim quasi bé amb una sensació material de absència!

Perquè el doctor Fargas, era, dins la seva apariència freda, en la seva correcció acadèmica, un fort sentimental. Fins morir l'hem vist jove, malgrat dels anys i malgrat de la malaltia. En l'Institut, en l'Acadèmia de Medicina, en la Facultat representava sucosament els interessos dels joves, els interessos vius, desinteressat sempre i sempre entusiasta.

Qui té una ànima així i una extraordinària intel·ligència, seria, encara que no ho volgués, un mestre. El deixeble busca l'home per dessota del

professor i sols els homes que viuen i que saben comunicar el calor de la pròpia vida troben ressò en les ànimes dels que els volten. I són aquests els que fan escola. El doctor Fargas — que lluità i vencé, que coneixia el preu de la vida — creà al seu voltant la ginecologia catalana i irradià el seu ensenyament a la Espanya tota i per enllà de les seves fronteres. Pregunteu a dues generacions de metges i la resposta serà unànime. El doctor Fargas representa un moment importantíssim de la Medicina Catalana.

La figura seva fou la figura tipus dels nostres homes. Existeixen caràcters genèrics del savi català, que's repeteixen. L'interès per la vida, el residu humà de tota la seva acció es troba una i una altra vegada. És el tipus de la raça adaptat a la manera d'ésser del científic. En Fargas representava un exemple, el més distingit, d'aquesta mena d'homes tan nostra.

No és el moment encara de publicar un estudi biogràfic en fred del nostre primer President. La seva vida exemplar mereix un anàlisi que no ens trobem avui en estat de fer. Cinc anys de convivència, un dimecres després d'altre dimecres, en la petita sala de les nostres sessions, entre els rojos domassos, veient emblavir-se el vespre darrera els vidres quadrats al fons de la paret profunda, hivern i istiu, sentint passar les hores, en el recó de pau i de silenci, han pres dolorosament en els nostres afectes, i ara, al despedir per sempre l'amic i el bon company, al considerar que mai més es trobarà entre nosaltres el mestre acollidor, no trobem altra cosa, digna del condol de tots nosaltres, que dir senzillament, adeu, amb el cor tremolós i els ulls en llàgrimes.

AUGUST PI SUÑER.
